

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“.

Št. 6.-8.

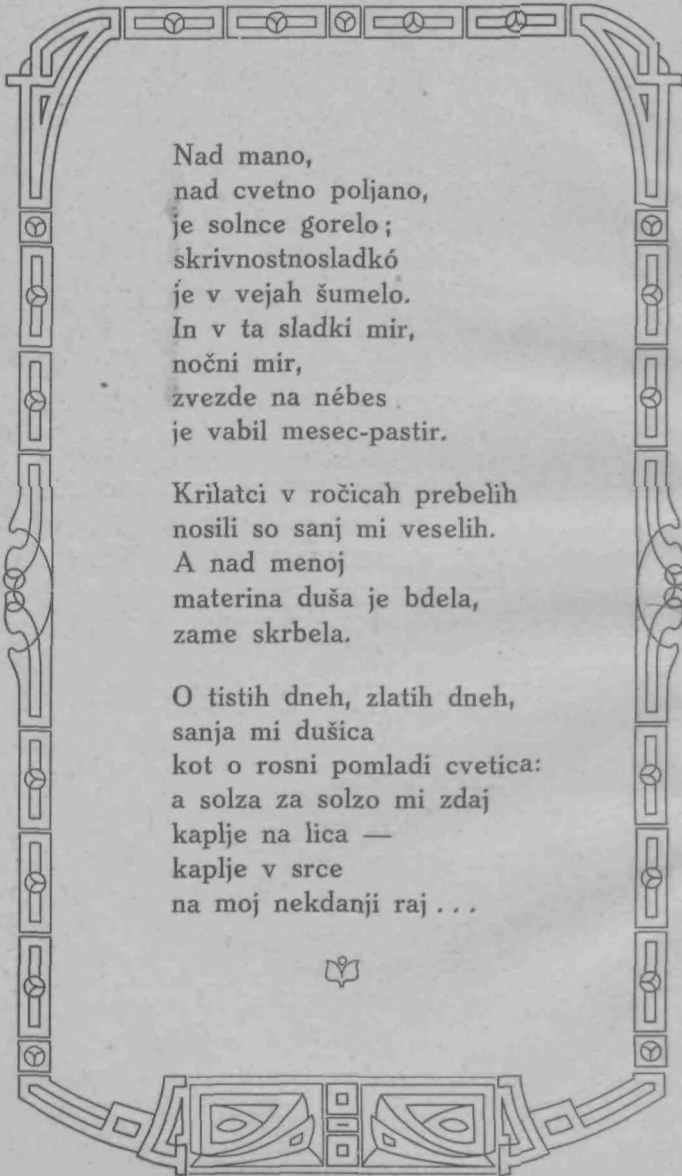
Ljubljana, junij-avgust 1919.

XXVII. teč.

Vneslav:

O tistih dneh!

O tistih dneh, zlatih dneh,
sanja mi dušica,
ko na licih smeh,
z rožami v laseh
hodil sem pota prejasna
kakor lilija bel,
kakor ptiček vesel,
cvetoč kakor vrtnica krasna.

Nad mano,
nad cvetno poljano,
je solnce gorelo;
skrivnostnosladkó
je v vejah šumelo.
In v ta sladki mir,
nočni mir,
zvezde na nébes
je vabil mesec-pastir.

Krilatci v ročicah prebelih
nosili so sanj mi veselih.
A nad menoj
materina duša je bdela,
zame skrbela.

O tistih dneh, zlatih dneh,
sanja mi dušica
kot o rosni pomladi cvetica:
a solza za solzo mi zdaj
kaplje na lica —
kaplje v srce
na moj nekdanji raj . . .

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

3. V šoli.

(Nadaljevanje.)

Ko začnete hoditi v šolo, pa pride med vas kak potepin — recimo mu: Karel — pa vam jame pripovedovati, kako je bilo ondaj, ko je še on hodil v šolo. Učil da se ni nič, bali so se ga pa vsi, še gospod učitelj. Pa kako je znal nagajati, pa ga nihče ni videl; drugi so bili pa kaznovani mesto njega. In take reči...

Nikar, mu, otroci, vsega ne verjemite. Tak Potepin Karel vam laže, kakor je dolg in širok. Rad bi znabiti videl, da tudi vi tako delate. Če ga boste ubogali in boste zato v šoli kaznovani, se vam bo pa smejal in norčeval se bo iz vas.

Rajši se ravnajte po tem, kar vam bo povedal glede lepega vedenja v šoli »Angelček«. To-le namreč:

Janez Zamuda skoro vsak dan zamudi šolo. Seveda ima pripravljenih skoro vsak dan tudi kopico izgovorov, da opere svojo zanikarnost. Samo tega noče nikoli priznati, da zamuja po svoji nerodnosti in lenobi šolo. Ali ste tudi vi taki? To bi ne bilo prav.

Pavel Srakoper in njegovi tovariši pa vpijejo v šolo gredé, da se vrane plašijo. Kadar je pa vprašan kateri teh Srakoperjev, pa odgovarja tako tiho in nerazumljivo, da ga niti najbližji učenci nič ne razumejo. Kaj šele gospod učitelj ali katehet! — Bratranec Srakoperjev, Miha Tepinec, bi se pa najrajši venomer pretopal gredé v šolo. Noben učenec nima skoro pred njim miru. Med učenkami sta pa najbolj jezični Klepetuljkova Micika in pa Vpijačeva Anica.

Ti pa, ljubi otrok, sédi v šoli mirno na svoj prostor, vzemi knjigo v roko in se pripravljaj na pouk. Če te kak součenec prosi pomoči, mu rad pomagaj in mu pokaži. Nevedne učiti je dobro delo.

Ko pa stopijo v šolo gospod učitelj ali gospodična učiteljica ali pa gospod katehet, jih pa učenci navadno pozdravite z znanim pozdravom: »Hvaljen Jezus!« Ne preveč vpiti ali vleči: »Hva-ljen --Je--zus!« To ni lepo!

Kako pa med poukom? — Za vzor vam bodi Janez Pozoren. Ta učenec vedno pazi, pa tudi vedno vse potrebno zna. Njegovi zvezki so kakor novi, njegova pisava je lična, vsaka knjiga brez madeža. Vse drugačen je pa Miha Rztresen. Zadnjič je bil nena doma poklican, da mora nadaljevati v berilu, kjer je prenehal njegov součenec. Ali je gledal, kje bi začel! »Kje pa smo?« je vprašal glasno in neotesano. Gospod učitelj so mu pa dejali, da mu bodo potem povedali, ko bo minula šola... Podobna je tudi Tončka Muha. Vsako mušico, vsakega pajka vidi, v knjigah ji je pa skoro vse tuje. Šepetavec Milka pa še precej zna, a misli, da mora svojo učenost prodajati tudi takrat, kadar ni treba. Brž, ko je kaka součenka v zadregi, pa ji izkuša skrivši pomagati. Ko bi bila to storila pred začetkom pouka, bi bilo to prav lepo, prav hvalevredno; med poukom pa to ne gre. — Janez Navihan je pa spet druge vrste ptiček. Nalašč pove učencu, ki ne zna, kaj napačnega. Revež si seveda pomaga z Janezovo dobroto; Janez se mu pa škodoželjno posmehuje. To je pa še bolj grdo! — Mirko Prepisavček pa nič ne zna; šolsko nalogo pa še dosti dobro napiše. A gospod učitelj pravijo, da je Mirko podoben sraki s pavovim perjem. Kaj to pomeni?

Kadar si pa vprašan, moraš lepo stati! Če te pa pokličejo pred klopi, ali pa k tabli, se moraš gospodu učitelju nalahno prikloniti z glavo. Če so pa v šoli gospod nadzornik, se moraš pa prikloniti gospodu nadzorniku. Naš Jože Pokoren to prav lepo naredi. Oh, kakšen je pa Peter Neroda, kakšna Manica Štoklja! Saj že priropotata pred tablo tako, kakor bi grmelo za gorami.

Dorica Burja se pa vsak dan jezi, pa ne nase, ampak na druge. Enkrat je kriva gospodična učiteljica, da nič ne zna, drugič pa součenke, ki ji nočejo »pomagati«. Jaka Štor se pa sicer nič ne jezi; a da ničesar ne zna, so krivi vedno drugi. Enkrat sestra, ki jo mora doma pestovati; drugič kužek, ki se je bil izgubil, pa je moral iti ponj; tretjič starši, ki ga niso zjutraj poklicali... Vse drugačna je pa Olga Trpinčeva. Če zna, je dobro; če pa ne zna, pa vsaj ve, da je sama kriva, in tudi kaznen voljno pretrpi. Andrejcek Trdoglav nam je pa tudi všeč, ker vsaj stori, kar more. Prvi v razredu sicer ne bo nikoli, zastonj pa tudi ne bo hodil v šolo.

Slavko Tožanec pa, komaj pride v šolo, že dviga prste. Če ga gospod učitelj vprašajo, kaj hoče, ima pa polne usta tožbâ. »Ta-le mi je pa rekel...!« — »Grdinov se mi pa spakuje!« — »Novak mi pa nikoli ne da miru!« Kaj pa, če bi ti, Slavko, včasih še sebe zatožil? Ali ti pa smeš drugim nagajati, smeš druge zmerjati, se jim smeš spakovati? Te pravice si že dolgo časa prilastuješ. Če pa kdo drugi tebi kaj naredi, pa tožiš! Grdo je, če se součenci za prazen nič tožarijo. Le, če kdo res kaj hudega naredi, (če krade, druge pohujšuje, preklinja...) je potreben, da ga zatožiš. Pa moraš imeti priče, da je res, drugače rajši molči!

Dragica Hudoles pa toži samo tiste, na katere je jezna. Kogar ima pa rada, pa na vse molči in nič ne zatoži. Pa se menda še nikoli ni spovedala tega, kaj vse stori iz maščevanja in kako zna k grehu molčati. Dober otrok pa ravna drugače. Če moraš koga res zatožiti, ga zatoži le s tem namenom, da bi se tovariš poboljšal; če ne, rajši molči.

Zorko Kaštrun pa ravna še drugače. »Le počakaj, ko bomo šli domov!« grozi svojemu tovarišu in potem tudi res sam z njim obračuna. Pa ne preveč usmiljeno. Kdo mu je dal to pravico? Nihče! Fant ne ve, da sme v šoli kaznovati le nekdo drugi. Ne ve? — Dobro ve, da ne sme, pa le narobe dela. Če je pa v šoli za tako ravnanje kaznovan, se pa drži, kakor da se mu je zgodila največja krivica.

Ob desetih in še večkrat imate v šoli kratek oddih. Takrat vzame Marko Polh svoj kos kruha in ga použiva z vso slastjo. Tonče Reven ga pa prosi za košček kruha, a zastonj. Ta trdosrčni Marko! Kako vse drugače pa ravna Angelica Imovič! Smili se ji Marica Bedenova, pa ji dá včasih polovico svojega kruhka.

Anica Naglič pa kar išče, kako bi se kregala s svojo sosedo. Brez prepira ne more živeti. Vsak teden je sprta z mnogimi součenkami, pa vsak teden z drugimi. — Šimen Meglič pa skrbno pazi, če ga gledajo gospod učitelj. Kadar misli, da je čisto varen, pa nastavi svojemu součencu nogo, da pade, ali da se vsaj spotakne. Drugače ga je sama svetost in ponižnost. Ali je to prav?

Kakšen bi bil pa ti najrajši?

O, vem, vsi vi bi bili radi dobri učenci, kakor je Janez Pozoren; usmiljeni, kakor je Angelica Imovič; ubogljivi, kakor je naš Jože Pokoren. Če je med vami

kakšna Olga Trpinčeva ali pa kakšen Andrejec Trdoglav, imata pa vsaj dobro voljo, da vse stórita, kar jima ukažejo v šoli.

Vsi bi bili radi dobri? Lepo je to! Starše in učitelje veseli, da vidijo na otrocih vsaj dobro voljo, četudi ni vedno najboljših uspehov. A kjer še dobre volje ni, tam je grenko delo in težke skrbi.

(Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Na letovišču.

Kaj pa je to? Na letovišču! Stavim, da ne veste vsi, kaj je to. Kakšen Ljubljčan bo že vedel? Ali pa še kateri v trgu in v večji vasi?

Letovišče!

Kadar se prično velike počitnice, takrat je navadno prav huda vročina. Vaši bratci in sestrice, ki hodijo v mestne šole, pridejo domov. Premožnejši Ljubljčanani, Tržačani in še mnogi drugi pa takrat tudi zapuste mesto in gredo ali na Bled ali v Bohinj ali pa kam drugam. Malo počit od večmesečnega truda. Marsikak meščan ima v tem kraju celo svojo hišo. Pravijo ji »vila«. Kraj pa imenujejo »letovišče«.

Tako vilo so imeli tudi Robičevi iz Ljubljane gori na Bledu. Tja so prihajali vsako leto na letovišče. Kako prijetni so jim bili tisti dnevi! Zlasti ondi ob jezeru je bilo silno prijetno gledati urne ribice, ki so švigale semintja za drobtinicami kruha, ki so ga jim otroci metali v vodo.

Pred desetimi leti so bili Robičevi tudi na Bledu. Ravno so se nekega dne ob jezeru igrali

Kako Pazi varuje Verico.

otroci. Kar jih pokliče mama: »Zorko, Slavko, Danica! Hitro!«

Urno stekó otroci na mamino klicanje proti vili. Stric so jih prišli obiskat iz Ljubljane. Seveda ne praznih rok. Pa koliko novic so prinesli, pa pozdravov od tistih, ki so ostali doma.

Kar se domislijo stric: »Ali — kako pa — ali imate samo tri? Kje je pa Verica?«

»Oh, res! Kje je Verica?« ponovi mama.

»Z nami je bila pri jezeru,« pove Danica.

»A kje je sedaj?«

»Ne vem.«

»Ne vem! Oj, ti otroci! Brž pogledat!«

Urno zbeži skokonoga mladina proti jezeru. Ondi — v najbolj skritem kotu pa se je začel oglašati — strah! Strah namreč: »Kaj bo, če je Verica padla v jezero? Kdo bo kriv? Kaj bo, kaj bo?«

Dobro, da je minulo samo s tem strahom!

»O-o-o-o-o!« so zavpili otroci vsi hkrati, ko so zagledali Verico in — Pazija zraven nje. Brž so šli klicat ata in mamo in strica, naj pridejo gledat, kako Pazi varuje Verico.

In res — vredno pogleda! Kako ponosno gleda Pazi okrog sebe! Zraven njega se pa Verica igra in prav nič ne slutí, kako sama je tu. In v kakšnji nevarnosti! Samo malo naj se premakne, pa bo v jezeru!

Zorko in Slavko in Danica so jih potem nekaj slišali. Bolj grenkih namreč. Pazi je bil pa pohvaljen. Dobro se mu je zdelo, bolje ko otrokom!

A. O.-š.:

Pred šolskimi vrati.

Dvogovor.

Osebi:

Štefka, hčerka premožnih meščanskih staršev, precej razvajena, pa dobra deklica. Oblečena je v lepa, topla zimska oblačila; na glavi ima kožuhovinasto čepico, okrog vratu boo, ročice v toplen mufu, na nogah gamaše, na hrbtu lično šolsko torbico.

Minka, hčerka ubožnih staršev, ki imajo veliko družino, pa majhen zaslužek. Deklica je slabotna, skromno, pa snažno oblečena. Preko ramen nosi ogrinjačo, katero vleče tesno skupaj; brez rokavic je, knjige ima v ročni torbici, na nogah cokle. Zebe jo.

Čas: Pozimski šolski dan ob pol 8. uri zjutraj.

Prizorišče: Šolska veža in stopnišče pred steklenimi vrati.

Štefka: Oj, dobro jutro, Minka! Kaj, da si tako tekla! Saj si vsa upehana! Kaj si mislila, da zamudiš? Saj je komaj pol osmih!

Minka (sopiha): Dobro jutro, štefka! — Oh, ta naša ura! Vedno prehiteva. Res sem mislila, da zamudim. Kar nič sape nimam!

Štefka: Ali si zaležala?

Minka: Kaj še! Koliko sem že danes obletala!

Štefka: Danes?! Kje si pa danes že bila?

Minka: Oh, kje! Le poslušaj! Po mleko v mlekarno, po kruh k peku, po meso k mesarju — pa še povsod sem morala čakati. To me je dražilo! Bog nam daj že boljših časov!

Štefka: Ti revček ti! Potem si pa gotovo že ob pol sedmih vstala? Brr — —! Tako zgodaj!

Minka: Ne ob pol sedmih — ob tričetrt na šest sem že zlezla iz postelje, nič kaj lahko, ker je v sobi tako mrzlo.

Štefka (se začudi): Ob tričetrt na šest!!
Zakaj pa vstajaš tako zgodaj?

Minka: Veš, Štefka, to je tako. Z Orehkovo
Julko sva v obhajilni zvezi v našem Marijinem Vrtcu
in

Štefka: Čakaj no, ko pa ne razumem, kaj
mi pripoveduješ! Kje sta vedve z Julko?

Minka: V Marijinem Vrtcu!

Štefka: Kaj pa je to?

Minka: Kaj ne veš tega? Oh, ti si pa res
nevedna! Ravno prav, da sva zgodnji! Te bom pa
vsaj malo poučila in ti kaj lepega povedala o Mari-
jinem Vrtcu.

Štefka: O kakšnem vrtcu? To me pa za-
nima! Veš, vrt in cvetice imam jaz zelo rada. Škoda,
da še ni v Ljubljani šole za vrtnarice! Jaz bi se takoj
zapisala. Ampak, le kaj delate ve pozimi na vrtu,
to je pa čudno! Še mene povabi, ti bom kaj pomagala.

Minka: Oh, Štefka! Spet me ne razumeš!
Razložim ti hitro, le poslušaj! Z vprašanji me pa
nič ne moti, da ti morem do osmih vse povedati o
našem Vrtcu.

Štefka: Prav radovedna sem na tvoje no-
vice! Le brž začni!

Minka: Naš Vrtec je vse kaj drugega kot
si ti misliš. Marijin Vrtec ima ime od svoje visoke in
blage vrtnarice Marije; cvetke v njem pa naj bi bile
me, deklice.

Štefka: Ti, to je pa lepo. Deklice —
cvetice!

Minka: Seveda! Pa se tudi trudimo, da bi
imele take lastnosti, ki jih pomenijo cvetke. Vidiš,
Marija se večkrat primerja vijolici, liliji,, vrtnici . . .
me pa hočemo biti Mariji podobne.

Štefka: Ti, tukaj je pa znabiti malo napa! puha!

Minka: Ne moti me, Štefka, poslušaj dalje! Saj ne pravimo, da smo Mariji enake, ampak samo malo bi ji bile rade podobne. — Deklica, ki se vpiše v Marijin Vrtec, se prav posebno trudi, da bi ljubila Marijo in posnemala njene čednosti. Potrebuje pa pomoči, zato si vsaka izvoli Marijo za svojo priprošnjico in mater.

Štefka: Zakaj se pa Marija imenuje vijolica?

Minka: Zato, ker je bila tako ponižna. Tudi me bi jo rade posnemale. Krotka in ponižna deklica je kakor dehteča vijolica, ki se skriva pod grmom. Nedolžne in čiste deklice pa primerja gospod voditelj z belimi lilijami.

Štefka: Oh, Minka! Ti se meni zdiš kot pohlevna, preprostolepa marjetica, ker si tako pridna, pa tudi z vsem zadovoljna.

Minka: Tiho bodi! Pa ne govôri več kaj takega! Jaz pač še nisem nikaka cvetka. Ko bi ti videla nekatere druge deklice, kako se trudijo za čednosti! Kako si zelo prizadevajo za ljubezen do Boga in do bližnjega! Meni se zdé take kot rdeči, prekrasni popki kraljeve vrtnice.

Štefka: Pripoveduj še, ljuba Minka! Kako lepo je vse to! Da bi le vratarica še ne zvonila!

Minka: O, saj imam še veliko povedati! Da naš Vrtec bolje uspeva, imamo pa vsakih 14 dni shod. Takrat nam gospod voditelj razlaga naše dolžnosti do Marije. Ta nauk je blagodejna rosa za naš Vrtec. S svojega prestola pa zre Marija med žarom lučic na nas — veš, kot bi nam sijalo žarno solnce v dušo.

Štefka (zamišljeno): Kako ste srečne!

Minka: Pa, če se še oglasi iz kakih 80 grl lepa Marijina pesem, takrat se mi zdi, da sem kar v resnici v božjem vrtu v nebesih. — Veš, kaj mi je rekla nedavno mala Brezovarjeva Tinica? »Oh, Minka!« je rekla, »ko sem v Vrvcu, pa kar pozabim, da imam mrzle noge, pa tako slabo oblekico — — še na to malo pozabim, da so odpeljali mojo ubogo mamico pred mesecem dni k Sv. Križu...«

Štefka: Ti uboga Tinica! Sedaj ji je Marija mati, kaj ne, Minka!

Minka: Gotovo, Štefka! Tudi gospod voditelj jo je tako potolažil tisti dan po pogrebu, ko je jokala v Vrvcu.

Štefka: Oh, Minka! Še nekaj! Rada ti verjamem, da je v Vrvcu lepo. — Kaj pa — plevel in trnje — ali tega nič nimate? Na vsakem vrtu najdeš oboje.

Minka: Marijin Vrtec brez trnja in plevela je pač le gori v nebeški domovini; na zemlji pa ni nič popolnega. Moraš tudi pomisliti, da se me šele trudimo, da postanemo cvetice. Zato pa tudi izkušamo zatreti trnjevi osat in pusto bodičje, kjerkoli se prikaže. Že zemeljski vrtnarji znajo cepiti divjake in poplemeniti cvetice; kaj misliš, da naša nebeška vrtnarica, Mati božja, ne bo mogla poplemeniti naših revnih src in odstraniti ostrih trnov in priklicati iz puste zimske zemlje bujnega cvetja lepih čednosti?

Štefka: Jaz mislim, da si ti, Minka, najpazljivejša tudi v Vrvcu, ne samo v šoli. Kako lepo si mi vse razložila! Kar žal mi je, da nisem tudi jaz v vaši sredi!

Minka: Oh, ali res? Že dolgo sem mislila in želela, da bi bila še ti pri nas! — Pridi no!

Štefka: Saj bi — veš, da me mika, toda... Imam še en pomislek. — Vidiš, jaz se bojim, da nisem za to, ker — — ker — —

Minka: No, povej, kaj te skrbi!

Štefka: Oh veš, meni se zdi, da če bom v Vrtcu, bom pa morala biti vedno zelo modra, resna in tiha — — Tega pa jaz kar ne zmorem. — En čas že; ampak imam že tako nemirno žilico v sebi. Kar prime me, pa se moram smejati ali pa poskočim ali pa napravim kako neumno...

Minka: O, glede tega bodi le brez skrbi. Ali si že slišala kdaj rek: »Veselega darovalca ljubi tudi Bog.« Me darujemo v Vrtcu Bogu in Mariji svojo mladost, pa naj bi bile zato žalostnih in čemer-nih obrazov? — No, to bi bilo lepo! Prirojene vese-losti o pravem času nihče ne zabranjuje. Tudi v Marijinem Vrtcu je prostor za razvedrilo, ki je po-šteno, ker prihaja iz poštenega srca. — Pri shodu se priporočamo Mariji, poslušamo lepe nauke in opomine, pred shodom in po shodu pa pojemo. Več-krat pa slišimo kaj lepega tudi za razvedrilo in za-pojemo tudi kako kratkočasno. Učimo se lepih de-klamacij, priredile smo že štiri lepe igre, pa tudi par izletov v okolico. V majniku smo pele parkrat pri šmarnicah na cerkvenem koru — — no, ali je to žalostno življenje?

Štefka: Kaj poveš! Meni je bilo to čisto neznan. Lepo mora biti pri vas. No, potem vas je pa gotovo mnogo v Vrtcu?

Minka: O, mnogo! — Pa marsikatero bi še rada videla v naši sredi. Veš, zlasti naši višji raz-

redi niso nič mogoštevilo zastopani. Več je malih, toda večje deklice so zvestejše in bolj vztrajno obiskujejo shode.

Štefka (gleda na uro): Še deset minut imava časa. Povej mi še kaj! Ali nisi še nekaj drugega omenila o neki »zvezi« ali kaj?

Minka: A — obhajilno zvezo misliš! Saj ravno o tej zvezi sem ti hotela najprej praviti. Deklice v Vrtnu imamo posebno obhajilno zvezo. Vanjo smo sprejete vse, ki se prostovoljno zavežemo, da bomo večkrat pristopale k svetemu obhajilu. Vsaka deklica, ki je v Vrtnu, mora pristopiti po enkrat na mesec k svetemu obhajilu. Nekatero hodijo vsakih 14 dni, te so v tretji stopnji obhajilne zveze; druge pa hodijo vsak teden, te so pa v drugi stopnji; tiste pa, ki gredo celo po večkrat na teden, so pa v prvi stopnji obhajilne zveze.

Štefka: Zopet meni čisto nove reči! Ali si ti tudi v obhajilni zvezi?

Minka: Tudi! In sicer že od lani. Pričela sem s tretjo stopnjo, letos sem pa poizkusila z drugo — pa gre, četudi je treba premagati več težav.

Štefka: Zakaj? Kdaj pa greš navadno?

Minka: Domenjeni sva z Julko, da hodiva vsak petek. Ravno danes sva bili skupaj ob šestih zjutraj.

Štefka: Z Julko! Saj ne more priti tako zgodaj v cerkev, ker stanuje tako daleč!

Minka: Res ne bi mogla, če bi je ne podpirala njena dobra botra. Ta stanuje poleg cerkve, pa hodi sama rada v cerkev, pa jo povabi vselej na obhajilni dan k sebi na zajtrk.

Štefka: Takih botric bi bilo pa veliko treba! Bog ji bo gotovo bogato poplačal na tem in na onem svetu. — Kaj pa tvoja mama pravijo k vsemu temu?

Minka: Izpočetka jim ni bilo čisto prav, pa se zelo trudim, da jih z vsem zadovoljim. Zlasti jim pomagam v četrtek zjutraj, da me raje pustite v Vrtec. Ko pa mine, pa urno tečem domov, da niso nevoljni. Izpočetka so se tudi bali, da bom zastajala v šoli. Ko so pa videli, da je bilo lansko leto vsako četrletje moje izpričevalo boljše, so bili pa tega zelo veseli. — Radi vidijo, da hodim v Vrtec; k svetemu obhajilu pa greva večkrat skupno.

Štefka: Ti boš pa nazadnje še mamu spravila v Marijin Vrtec!

Minka: Mame pa ne, ampak tebe, Štefka, upam, da te bom. Kaj praviš?

Štefka: Bojim se, da ne pojde! Ko pa ne morem biti tako pridna! Kako težko vstanem zjutraj! Ali misliš, da bi bila jaz že danes tukaj, če bi ne imela naša ura tiste napake kot vaša? Prehitela je cele pol ure!

Minka: Kakor naša! To je dobro!

Štefka: Dobro! Saj zdaj mi ni nič več žal. Celo vesela sem, da sem prišla tako zgodaj sem!

Minka: Vidiš, tako zadovoljna boš vsako jutro, če se boš navadila vstajati nekoliko bolj zgodaj. Torej odloči se! Pridi!

Štefka: Bi — — ampak jaz bi ne hotela biti le zapisana v Vrtcu. Če se že zapišem in če bom sprejeta, si bom tudi resno prizadevala, da bom pravtako pridna kakor si ti ali pa Julka.

Minka: Ne, še bolj moraš biti pridna! Naš vzor je Marija, brezmadežna Devica!

Štefka: To je pa visok cilj! A po njem hočem hrepeneti z vsem srcem!

Minka: Prav imaš! Bogu hvala! Kako sem vesela zdaj! Hvala tudi tebi, Štefka! Ne bo ti žal, da si se tako odločila.

Štefka: Glej! Božič pride spet kmalu. Kako srečni bova ondaj klečali pred jaslicami! Obe Jezusovi, obe Marijini! Ljubša od zlata, srebra, kadiła in lučic bosta božjemu Detetu in njegovi Materi najini srci!

(Šolski zvonec zazvoni, obe urno odideta v razred.)

J. E. Bogomil:

Težki računi.

Pred Tratnikovo hišo sedi Lenica in težko priča-kuje, kdaj ji bodo mama rekli: »No, sedaj pa le pojdi!«

Takrat bo pa veselo poskočila in kakor srnica pohitela v šolo. Tam bo pa gospodu učitelju pokazala domačo nalogo, ki jo je z vso skrbjo sama pre-računala in sama napisala. Gospod učitelj bodo pogledali na tablico in bodo vprašali: »Ali si pa sama izračunala?«

»Sama!«

»Pa tudi sama napisala?«

»Tudi sama!«

»No, prav je to!«

Prijetne besedice za Leničina ušesa! Kako znajo pohvaliti gospod učitelj! Vse drugače kakor doma sestra Ivanka, ki hodi v tretji razred!

Včeraj se je pokazalo. »Poglejte, mama, sama sem vse izračunala!« Tako je rekla Lenica mami.

A preden so mogli mama izpregovoriti, je že Ivanka zavihnila svoj nosek in zagodla: »Mm, kaj bo tisto! Samo do sto! Mi pa računamo že do tisoč!«

Gospod učitelj gotovo več vedo kot Ivanka, mama pa tudi, pa jo vseeno pohvalijo; samo Ivanka zmiraj gode in godrnja: »To ni nič!«

Pa kako hitro tudi uganejo gospod učitelj, kdo je sam izračunal!

Prejšnji teden je imela Mihovčeva Pepa vse račune prav narejene. Pa kaj so rekli gospod učitelj? »Teža pa nisi sama naredila, Pepa!«

»Sama, čisto sama!« je trdila Pepa, in usta so se ji nakremžila na jok

»Bomo takoj videli!« so rekli gospod učitelj. »Čakaj: Koliko je $36 + 15$?«

$36 + 15 = \dots$, $36 + 15 \dots$, $36 + 15 = 48$.«

»Ne bo prav, Pepa!«

»Še en račun: $58 - 12$?«

» $58 - 12 \dots - 12 \dots 58 - 12 = 25$.«

»Vidiš, vidiš, kako znaš! To pa samo zato, ker nisi sama nič računala. — Lenica Tratnik, boš pa ti povedala.«

Kako je pa Lenica hitro znala, da je bilo veselje! Pa je bila že ondaj pohvaljena. Danes bo pa zopet. Ves svet bi dala, tako jo veseli, ko jo gospod učitelj pohvalijo.

»Sama!«

Za pridne učence in učenke je v šoli res prijetno. Toliko se nauče, čeprav je učenje včasih malo težko. Ko bodo pa zapustili šolske klopi, se bodo pa še vedno z veseljem spominjali šolskih let in s hvaležnostjo bodo govorili o vseh, ki so jih priganjali v mladih dneh k pridnemu učenju.

Fr. Krizostom:

Zlato Srce.

Marjetice bele,
vesele,
kje našel bom zlato srce?
Očesca cvetkam zagoré,
v daljavo tiho zastrmé...

Škrjanček srebrni,
odvrni,
kje zlato prebiva srce?
Škrjanček sladko zažgoli,
nad hramom božjim obvisi.

Potrkal na vrata
sem zlata,
obdana od lilij in rož.
Mar tu, kjer biseri plamté,
leskeče se zlato srce?

Glej, žarek sijaja
iz raja!
Odpre se prejasno nebo:
deviška hostija žarí,
Srce se v nji zlato iskrí.

Dopisi.

III. Iz Šmihela pri Novem mestu.

Dne 23. svečana so uprizorile naše pridne Marijine cvetke igrice: »Pomožne misijonarke« v prid afriškim misijonom. Udeležil se je igrice ves Marijin Vrtec. Vsaka deklica je darovala po svoji moči. Nabrlo se je toliko, da lahko odkupimo več črnih otročičev. Naš Marijin Vrtec se kaj živahno giblje. Vsako prvo nedeljo v mesecu imamo svoj shod. Ondaj slišimo veliko lepega o Mariji, večkrat tudi kakšno mično povestico, dobimo pa tudi navodilo, v čem naj se ta mesec Mariji v čast premagujemo. K svetim zakramentom pridno hodimo, gotovo vsak prvi petek prejmemo našega ljubega Jezusčka. Tudi oddaljene deklice goreče praznujejo prve petke. Na »Angelčka« nas je naročenih več kot 100 članic; veliko tudi na »Vrtec«. V predzadnjem »Vrtcu« nas je zelo razveselila pesmica: »Mali Isus«. Prosimo še več takih pesmic, da se priučimo milemu hrvatskemu jeziku. Iz »Angelčka« kaj rade čitamo »Šolo lepega vedenja«, da se tudi me privadimo olikanemu vedenju doma in drugod.

Vljudno pozdravljamo vse članice Marijinih Vrtec po Slovenskem.

Marijine hčerke.

J. š. :

Berač Jernejec.

Jernejec je bil berač. Imel je dolge lase, grdo zmršeno brado in rdeč nos. Obleka mu je bila raztrgana; levi čevelj, iz katerega je kukal velik palec, je bil zvezan z vrbovo šibo. Precejšnja luknja na klobuku sta zakrivala dva kurja peresa, vtaknjena za krajcem. Preko ram mu je visela usnjata torbica, kamor je shranjeval miloščino. Z levico se je opiral na debelo palico; imel je namreč samo eno roko; desnico so mu odžagali pred več leti v bolnici.

Če ga je kdo vprašal, kako je prišel ob roko, je nakratko odgovoril: »Nesreča me je zadela, zato moram beračiti.«

Jernejec res ni bil berač izza mladih let. Imel je v vasi čedno hišico z vrtom in nekaj polja, da je z lahkoto redil eno kravico, včasih celo dve. Toda Jernejec ni bil varčen gospodar. Prerad je posedal po krčmah, tam popival in zapravljajl denar, ne meneč se za kravico, ki je mukala žejna in lačna v hlevu. Nekoč se je vrnil Jernejec zelo vinjen domov. Vino mu je tako zmešalo pamet, da ni našel hišnih vrat; zašel je v hlev. Ne vedoč, kje je, se je zavalil po tleh — in, oj, nesreča! — naravnost pod kravico. Stara sivka, nenavajena takih obiskov, se je pijanca ustrašila, stopila krepko nanj in mu strla roko. Drugi dan so odpeljali Jernejca vsega pohabljenega v bolnico. Sčasoma je okreval, a roka ni hotela ozdravéti. Morali so mu jo odžagati.

Vrnivši se iz bolnice, je Jernejec še bolj popival kot prej. Ker ni delal, pač pa vedno zapravljajl, je šla kravica kmalu iz hleva. Naposled je zapil še hišo in vrt. Zdaj mu ni preostalo drugega kakor to, da vzame beraško palico v roko. Hodil je po vaseh, in dobri ljudje so mu dajali vbogajme.

Kakor vsako leto, je bila tudi lansko pomlad cerkvena slavnost v tisti vasi. Jernejec, dobro vedoč, da so ljudje ob taki priliki še posebno radodarni, si

je izbral prostor tik cerkve. Ondi je prosil in pobiral ves dan miloščino. Proti večeru se je pa ljudstvo razšlo, in tudi Jernejec je vstal s polnim žepom drobiža. Krenil je seveda naravnost v krčmo. Tam je izpraznil kozarec za kozarcem, češ, ta dan si ga zopet lahko privoščim nekoliko črez mero. Bila je že trda noč, ko je zapustil gostilno.

Drugo jutro je gnal županov hlapec stari Marko k potoku konje napajat. V jarku tik potoka je zapazil — o groza — mrliča z razbito glavo. »Takšna je smrt pijanca!« je vzdihnil Marko in hitel povedat vaščanom, da leži v jarku berač Jernejec — mrtev.

Cvetka afriške puščave.

Frančišek je bil sin številne zamorske družine. Bil je prvorojenec izmed devetih bratov in sester. Popolnoma nenavadno je to, da je znan celo njegov rojstni dan. Dne 27. novembra leta 1891, ga je prvič pozdravilo afriško solnce. Že v nežni mladosti je bil rešen sužnjosti satanove in pripeljan h krščanskemu studencu božje milosti. Deset let starega je izročil njegov oče s še tremi drugimi sinovi v vzgojo katoliškemu misijonu v Landani. Tukaj se je Frančišek kmalu odlikoval med vsemi drugimi s svojim lepim vedenjem, s svojo molčečnostjo in z ljubezuivim obnašanjem. In — kar se najde v afriških gozdovih še posebno redko — Frančišek se je odlikoval tudi s toliko vljudnostjo in oliko, da bi jo lahko imenovali evropsko. Da, zaostajal ni niti za najbolj nadarjenim in najbolj vzgojenim otrokom omikanih krščanskih dežel. Poleg tega je kazala njegova vnanost nekaj tako skromnega in pohlevnega, da je spominjala nehote na navzočnost božjo.

Komaj je bil Francek dve leti v misijonu, že je izrazil odločno voljo in željo, naj bi ga sprejeli v semenišče v Landani. Kljub njegovi mladosti so mu z

ozirom na njegovo veliko nadarjenost izpolnili to željo. Bil je Francek ravno v tisti dobi, ko pravi sveto pismo o božjem otroku Jezusu: »In rasel je v modrosti, starosti in milosti« — »bil je pokoren svojim staršem.« Zdelo se je, da si je posebno prizadeval naš mali seminarist od dne svojega vstopa, da posnema božjega Vzornika. Kreposti in vrline, ki jih je pokazal že pri svojem vstopu v misijon, so se tu razcvetele v najlepši cvet: njegova skromnost in krotkost ga je vsem prikupila. Nehote nas je spominjal njegov vedno ljubeznivi, nepopisljivo krotki in veseli obraz na njegovega vzvišenega patrona, ljubeznivega škofa geniškega, svetega Frančiška saleškega.

Toda za oznanjevanje božje besede ne zadostuje samo čednost, »njegove ustnice«, pravi sveto pismo, »morajo govoriti modrost«. Frančišek je bil sicer le nad srednjo mero nadarjen, a se je marljivo učil. Vedno je bil prvi v razredu. Tako se je zgodilo, da je kmalu obvladal latinsko slovnico, a je bil poleg svojega materinega jezika popolnoma zmožen tudi portugalsčine in je razumel ter zadosti dobro govoril tudi francosko. Bil je jako priden in ubogljiv učenec. Njegov ravnatelj je trdil, da se je Frančišek radovoljno pokoril vsem ukrepom in ukazom. Pri verouku in pri duhovnih konferencah ni nihče bolj željno sledil razlagi kot naš Frančišek, tako da se je v resnici o njem lahko reklo: imel je lakoto in žejo po zveličavnih resnicah. Zdelo se je, kot da hoče použiti vsak najmanjši delček božjega nauka, ki ga je slišal iz ust svojih učiteljev.

Lahko si torej mislimo, s kako globoko pobožnostjo je bila prepojena ta lepa duša. Kdor ga je videl pri sveti daritvi, ko je stregel pri oltarju, ga je moral z radostjo občudovati. Spominjal je na svetega Alojzija, ki pri tem svetem opravilu pač ni mogel biti z večjo pobožnostjo in iskrenostjo.

V svojih predstojnikih je čislal Frančišek namestnike božje in jim izkazoval največje spoštovanje. V vsem jih je ubogal. Predobro je razumel, da so misijonarji pravi prijatelji zamorcev, da jim edini s prostostjo prinašajo tudi pravo srečo, tolažbo in

upanje. Frančiškovo največje veselje je torej bilo, če je smel spremljati misijonarje na njih misijonskih po-

Cvetka afriške puščave.

tovanjih, če je mogel z njimi obiskovati uboge zapuščene bolnike in umirajoče.

Skoro bi bil postal enkrat Frančišek na takem izletu v okolico žrtev svoje gorečnosti. Bilo je v avgustu preteklega leta. Frančišek, en misijonar in še en učenec so se namerili, vsi trije goreči za zveličanje duš, v oddaljeni vasi v kočo umirajočega, da bi mu odprli rajska vrata. Pa peklenški samosilnik Afrike, ki mu taka drznost vedno prekrižuje njegove račune, se je postavil odločno v bran. Posrečilo se mu je, da je spravil prebivalce vasi v tako besnost proti poslancem božjim, da tem ni preostalo nič drugega kot nagel beg. Zasedovala jih je krvoločna tolpa in jim med glasnim vpitjem in tuljenjem grozila s smrtjo. Pač tri kilometre daleč je trajala ta divja gonja pri žareči solnčni vročini: za petami krvoželjni zasledovalci. Samo posebnemu varstvu od zgoraj je pripisati, da so misijonarji utekli.

Približno deset dni pozneje se je nameril Frančišek z istim misijonarjem in enim součencem zopet — žal, da zadnjikrat — na dušno žetev. Ta dan je žarela prava tropična vročina. Ko so se misijonarji vračali domov, so napadle našega mladega oznanjevalca hude trebušne bolečine in silna mrzlica. Imel je komaj še toliko moči, da se je privlekel do misijonske hiše. O, s kako ljubečo skrbjo so doma stregli dečku, da ni popisati! Pa navzlic vsem poizkusom in skrbem se ni posrečilo, da bi mu bili ohranili življenje. Bolezni se je pridružilo hudo prsno vnetje, in deveti dan je podlegel pridni in iskreno ljubljeni seminarist Frančišek svojim bolečinam. Bilo je na dan nedolžnih otrok, dan, ki ga je božja previdnost pač namenoma izvolila, da si je izbrala iz misijona v Landani nedolžno žrtev, zrelo za nebesa.

Lahko si predstavljamo, s kako občudovanja vredno vdanostjo je prenašal Frančišek svoje trpljenje. Z veliko pobožnostjo je prejel svete zakramente in je pozdravil smrt le kot osvoboditeljico in rešiteljico. Sprejel jo je kot plačilo iz božje roke. Tako je bila sprejeta v nebesa ta mlada duša že na pragu mladeniške dobe. Pomenljivo je, da so dečki iz misijona kot po višjem navdihnjenju okrasili Frančiškovo krsto s cveticami, iz katerih se pletó venci samo za

otroke, ki še niso prišli k pameti in so umrli v krstni nedolžnosti. Da, gotovo tudi Frančiškova duša ni bila manj čista in lepa kot duše nedolžnih otrok. In medtem, ko so njegovo telo škropile solze bridke žalosti, so peli tam gori angeli pozdrav novemu bratcu. O blaženi, srečni Frančišek, kot solnčni žarek si prišel in zopet odšel, kot prijazni smehljaj na obličju božjem, kot dan tihega skrivnostnega veselja — tako je bilo tvoje sveto kratko življenje! Ne pozabi tam gori v stanovanjih večne sreče svojih bratov na zemlji! Vlij žarek tolažbe v njih žalostno srce, da prispejo tudi oni enkrat k tebi! Izprosi tudi seminarju, ki je v njem zapustil tvoj odhod tako praznoto, blagoslova božjega, zvestih velikodušnih poklicev, čistih in pobožnih duš, kot je bila tvoja tukaj na zemlji!

Rebus.

$$\times \times = = + + 10$$

$$\times \times = = + + 10$$

$$\times \times = = + + 10$$

J. Roš.

Demant.

				a											
				a	a	a									
				a	a	a	a	a							
				a	a	a	b	c	č	č					
				e	e	e	e	g	g	i	i	i			
				i	j	j	j	j	k	l	l	l	l	l	l
					l	m	o	o	o	o	o	r	r		
						r	s	s	s	s	t	t			
							t	u	u	v	v				
								v	v	z					
										z					

Črke razvrsti tako, da se bode čitalo od vrha navzdol in v najdaljši vrsti od leve na desno ime lepe države. Besede naj značijo: soglasnik; divjo žival; hrošča; gospodarsko stavbo; kar čaka zaslužne može; lepo državo; žensko krstno ime; žuželko; drevo; del voza; samoglasnik.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev naloge v 4.—5. števil. »Angelčka«:

Valentin Vodnik.

Rešitev uganke v 4.—5. števil. »Angelčka«:

Šmarnica

Uganko in nalogo v 4.—5. »Angelčka« so prav rešili; Bohinc Pavel v Ljubljani; Grilc Ciril, Koman Boris, Vester Maks, Šlibar Jožef v Radovljici; Končnik Karel, Moste pri Ljubljani; Karel Šetor in Micika Tkauc v Slivnici pri Mariboru; Marijan Žigon v Škofji Loki; Voglar Branko v Artičah; Vedernjak Milena,

Luštek Milka, Mežnaršič Iva in Žigon Marija v Šmihelu pri N. m.; Ivanka Vidmar v Mariboru; Drago, Marija, Fani, Rafi in Minca Tomšič v Kandiji pri N. m.; Jožef Urankar v Mariboru; Moran Jožefa v Ljubljani; Paradiš Nija, Trelec Zinka, Ivica in Slavica Jesih, Angela in Pavla Kramar, Ocepek Dragica, Walla Irma, Hauptman Tilka, Sehur Pepca, Kraner Pavla, Pertinač Ana, Jordan Hermina, Pepčka in Valči Humšek, Ajdišek Jožefa, Berger Marta, Urbančič Danica, Frigel Milka, Horjak Jožica, Uranič Marica, Herman Lizika, Požun Pavla, Levec Mici, Štrumelj Ana, Bidovec Frida, Dolničar Dragica in Odlazek Mici, učenke 6. razreda Trbovlje-Vode; Silvi in Slavi Kovačič v Ljubljani; Betka, Tončka in Hermanček Kac v Tomažki vasi pri Slov. Gradcu; Jakob Langerholz, Virmaše pri Škofji Loki; Ludvik Ogrin v Boh. Bistrici; Remic Jožef in Zakrajšek Viktor v Novem mestu; Hočevnar Ciril, Hočevnar Justina, Meze Mira, Meze Edvard v Ljubljani; Ferencak Jos., Moste pri Ljubljani; Emame Rebernik, Likar Stanko, Podpavec Fr., Srpan Ferd., Leon Korošec, Kravcar Marti v Trebnjem; Bischof Mimica, Heda in Rudolf v Ljubljani; Osterman Marko v Kandiji; Milenka in Drago Kunc v Novem mestu; Dragotin Cimperšek v Sevnici; Vida Mejač v Ljubljani; Julij Laurič, Anton Laurič v Novem mestu, Irma Laurič, Poldi Pečjak, Mici Klinc, Ani Janc, Pavli Kapš v Šmihelu pri N. m.; Ferd. Morauc v Ljubljani; Marta Engelsberger v Trziču; Marta Radač v Celju; Marija Repenšek v Celju; Jančar Alojzij, Sušnik Bogo, Langer Andrej in Klasnic Matijček v Novem mestu; Demšar Matevž in Kržišnik Franc v Škofji Loki; Radko Sem v Ljubnem pri Celju; Krušič Danijela v Celju; Manc Marija v Podbrezjah; Kokalj Fr. v Škofji Loki; Janez in Leopold Bogataj v Škofji Loki; Jakopin Ivan v Podbrezjah; Svetko Lapajne, Videm ob Savi; Selevšek Jožef pri Sv. Katarini v Trbovljah; Jožica Mavec v Ljubljani; Malka in Julka Olup, Tepanje pri Konjicah; Jurčič Rudolf, Emica Požunova, Sevnica ob Savi; Modic Marija, Moste pri Ljubljani; Mole Ivan, Šmarjeta; Lavrič Ant., Lavrič Marija, Vesel Angela in Zajc Ivanka, Sodražica; Srečka, Mirče, Bogica in Marica Merhar v Novem mestu; Janez in Franc Bohinec, Jakob Kavčič v Ljutomeru; Tonček Jandl v Ljutomeru; Ivica Arhar v št. Vidu nad Ljubljano; Matej Pintar, Bled; Jožko Globevnik v Novem mestu; Janc Marjan, Šmarje; Milan Jazbinšek, št. Vid pri Planini, Metod Mikuz, Šmarje; Jožefa Curk v Ljubljani; Justina Kraigher v Ljubljani; Rihar Rafael, Alojzij Šepec in Vladimir Čolnik v Sp. šiški, Nežika, Elza in Ema Linke, Mici in Julka Koprivec, Lenčka Pipan v Škofji Loki; Kalčič Franci v Ljubljani; Franc Kozin v Ljubljani; Anica Debeljak v Škofji Loki; Marica, Gustav in Franc Ogrin, Ivan Ogrin v Ljubljani; Erika Kamenšek, Dvor na Dol.; Rezika Stergar v Kapelah; Jožef Košar v Ljutomeru; Marija Vivod, Marija Lipec, Ponikvar Slanislav, Divica in Zdenko Medica, Jelica Dejak, Kalčič Rudolf, Ivan Zupančič v Ljubljani; Cvetko Lapajne v Vidmu ob Savi; Marija Čamernik, Fröhlich Hubert, Dejak Gabrijela, Berghauser Ter., Fertin Marija, Godec Al., Volkar Stanislava, Srečnik Marija, Mrežar Ivana, Šušteršič

Frančiška, Lahajnar Jadviga, Savenc Ivana v Ljubljani; Zora Jožefa Zorko, Mila Kos, Mimi Dular, Dolfka, Zorko in Cvetko Krušič v Novem mestu; Poplaz Ter., Vera in Ljuba Hren, Štefka in Valerija Nanut, Hren Branko, Mihec Ladinek, na Muti; Alojzija in Francka Potočnik pri Sv. Lenartu nad Šk. Loko; Ovin Vladimir, Maks Bukovec v Trebnjem; Boris Dolenc v Novem mestu; Aleš in Marija Gros, Dolžan Edviga, Markun Nežika; Jaklič Fr., Medvode; Pepi in Malči Valanč, Sevnica ob Savi; Klančar Josipina, Moste pri Ljubljani; Kristina Debevec v Ljubljani; Marta Hlebec v Sevnici ob Savi; Ciril Grilc, Valentin in Rudolf Košir, Stanislav in Slavica Eržen, Franc in Marijana Kolman, Mandelc Cecilija v Begunjah na Gorenjskem; Neža Šmalčič in Mici Živič v Kapelah; Vida Flander, Moste; Leon in Zmagoslav Pipan v Domžalah; Pavla in Lojzika Kocmur v Celju, Finžgar Fr., Škofja Loka; Janez Trstenjak v Ljutomeru; Albina Jarc v Trebnjem; Jožef Kuk v Veržeju; Milica Vrhovnik v Kamniku; Cunder Milan v št. Vidu n. Lj.; Torkar Martin v Boh. Bistrici; Mimi Kolb v Mokronogu; Ivanek, Pavlek in Karlek Koprivnikar v štangi pri Litiji; Pavlika in Julka Perger v Braslovčah; Frančiška Sodja v Sv. vasi-Boh.; Rud. Miklič v Brežki vasi pri Pliberku; Roza Meke, Dolga Raka; Drago Sever v Sevnici; Ivanka Gašperin, Ivanka Zupanc in Ana Markež v Srednji vasi-Boh.; Cesar Angela v Stari Fužini; Ivan Šeško, Brdo; Milan Mole v Ljubljani; Mervar Lojzka, Lapanja Marica, Sepič Zinka, Turk Mihelca, Koščak Julka, Mervar Ivanka, Mervar Anica, Ahčin Francka, Godec Ančka, Sedlar Malči, Fortuna Ančka, Turk Olga, Bon Štefka, Zupančič Lojzka, Mervar Marija, Kralj Vida, Ferlič Tončka, Hrovat, Milka, Pavc Julka, Burja Vika, Agnitsch Iva, Zorko Angelca, Peletič Zalka, Mici Zagar, Kerševan Ida, Kastelic Mici, Prime Julka, Sušnik Angelca, Buh Karmen, Zupančič Ani, Janc Anica Kerin Zofka v Šmihelu pri Novem mestu; Stare Jožef, Srednja vas v Boh.; Elizabeta Hedžedova, Anica Sagajeva, Marica Lipovčeva, Vekoslava Rauterjeva, Franica in Jožica Vogrinčeva, Jožica Gorjakova, Jožica Pušenjakova in Matilda Kotnikova v Cezanjevcih pri Ljutomeru; Francka, Mici in Franc Avguštin v Ratečah; Tatjana, Nadežda in Mici Oblak, Janko Trpin v Ljubljani; Branko Vajda v Središču; Mici in Alojzija Gliha v Sevnici; Julka in Karolina Češarek v Nemški vasi; Cerar Avguštin, Čeh Alojzij, Janko Saša, Jelenc Bogomir, Kraut Bojan, Krošelj Roman, Močnik France, Roš Simon, Schlegl Dušan, Zore Viktor, Bachal Karol, Kummer Ivan, Merner Lucijan, Kolar Samo, Šarc Leopold, Vidmar Angel in Ignacij v Kamniku; Škrbinec Amalija, Moste pri Lj.; Hočevar Fr. in Jerica, Stana Bergant, Fr. Jeglič, Marijan Erman v Ljubljani; Marica Rojnik v Braslovčah; Miroslav Gobec, Lihteneker Radovan v Celju; Fr. Bohanec, dijak v Mariboru; Marta Kladnik na Vranskem; Ivan in Joško Klemenčič, Godec Fr., Lavrič Ant., Mejak Feliks, Mejak Karel, Nemeč Vladimir, Tomšič Ivan, Hrstka Jaromir, Ahlin Ignacij v Novem mestu; Ana in Alojzij Grebenc, Martinčič Franc, Klančar Marija, Ana in Olga Lavrič, Ronko Marija, Marija in Mirko Javornik, Mele Daniela, Kocjan Olga, Franc in Franč. Sežon, Antonija in Ivana

Caserman v Cerknici; Fr. Skuhala v Mariboru; Zofija Jašovc, Male Braslovče; Janez Valant v Konjicah; Franc Žnidar, Brod pri Boh. B.; Antonija in Ivan Mogelj v Letušu; Fr. Čepe, Št. Jurij ob Pesnici; Marija Šalamun, Potrč Katra in Roškar Marija pri Sv. Bolfenku v Sl. Gor.; Mihael Pustišek na Zdolah pri Kozjem; Dušan Cejan v Konjicah; Oto Robinšek, Maribor; Marija Kulovic, Olga Nemeč, Jožefa Gerdenc, Štefanija Bučar, Marija Premru, Ljudmila Kalčič, Marija Sešek, Cecilija Bugar, Marija Dular ml., Vilma Zavrtnik, Cecilija Pintar, Marija Rozman, Marija Dular st., Marija Zupančič, Matilda Kastelic, Marija Erbežnik, Jožefa Cuček, Marija Magišta, Hedviga Gunde, Mila Murn, Marija Vodnik, Dolfa Krušič, Marija Haider, Hema Dim, učenke V. razreda v Šmihelu pri Novem mestu; Šrajnar Stanko, Mavrič Al. in Babič v Sp. Krapju; Igor Zupan v Ljubljani; Taks Katarina, Verdnik Tilika in Vračko Marija v Makolah; Valček in Martica Zupanc v Sevnici; Nada Žiher v Celju; Novak Marjeta, Čertalič Frančiška, Habunek Antonija, Marinšek Ana, Šolar Marjeta in Karolina, Čik Zofija, šetina Vida na Vrtači v Ljubljani; Al. Hočevar v št. Vidu nad Lj.; Pavla Grame, Lenči Vrhovec, Angela Gospodarič, Hermina Poljanec, Salamon Pepca in Olgica Haller v Radečah; Mimi Požlep, Cilka Merčun, Mici Požlep, Cilka Merčun, Mici Šegatin, Vika Lenasi, Tončka Bizjan, Kati Prinat, uč. VI. razr.; Marica Brodnik, Ivanka Stanovnik, Marija Kogovšek, Angela Lubi, Helena Trampuš, uč. V. razr. na Viču; Helena Hlade pri Sv. Juriju; Matija Bobnar v Lahovičah; Micika Jančič v Jurkloštru. Pavlič Jože, Zemljak Ivan, Štrbucl Leopold, Vovk Rudolf, Cerjak Pepca, šoštar Jožefa, Medvešek Marija, Ribič Marija, Remih Ivana, Remih Antonija, Remih Justina, Remih Marija, Grilc Marija, Plahuta Marija, Grilc Pavla in Ribič Antonija, šolarji II. razreda sv. Antona v Rajhenburgu. Erbežnik Cecilija, Oven Ivana, Kovač Marija, Beseničar Marija, Trobec Mici, Ivanka Alič, Marinko Ivana, Dovjak Francka, Škof Angelica, Zorc Poldka, Grdodolnik Manica, Bizjak Marija, Mohorčič Angela, Kozamernik Rezika, Pleško Anica, Tomšič Ivana in Suhadolc Marjanica, učenke IV. razr. in ponavljalne šole na Dobrovi pri Ljubljani; Ipacev Frančiška v Komendi.

Samo uganko so prav rešili: Ana Šelec in Roza Rihar v Sp. Šiški; Sotler Vladimir, Moste pri Lj.; Marija Balta v Dragomlju; Janez Pinter v Orehovi vasi pri Mariboru; Ivanka, Angelica in Marija Hafner v šk. Loki; Micka Opounig v Pliberku; Franc Valentinčič v Ljubljani; Cirila Krmec, št. Vid nad Lj.; Božidar Bajuk, Dragomil in Franc Beden v Ljubljani; Bernik Jožko v št. Vidu nad Lj.; Pauer Viljem v Ljubljani; Milena Zamperlo v Radovljici; Knapfl Bož. v Vižmarjih; Mihael Duhovnik v Preski; Beden Dragomil v Ljubljani; Danica Jordan v Ihanu; Prezelj Peter in Benedik Lovrenc v Češnjici, Vida Jenčič v Sevnici; Pavel Kunstelj v Radovljici; Čeh Fr. v Cogetincih v Slov. gor.; Anton Kraljič v št. Juriju pri Gros.; Artič Vinko in Davorin Mordej pri Sv. Roku ob Sotli; Frančiška

Smolnikar in Marija Čad v št. Jakobu; Miroslav Gobec v Celju; Gustej in Lenica Kapun, Šmihel n. Pliberkom; Frančiška Pavlin in Metka Femc, Oblagorica; Janez Vidgaj, Marija Možina, Alojzija Klemenčič, Martin Miklavčič, Alojzij Bedene in Ludvik Rozina, učenci in učenke na Primorskem pri Litiji; Mihelčič Marija v Metliki; Sedevčič Tončka, Godec Francka, Prosenc Cilka, Zupančič Micika, Jančar Neža, Šircelj Pepca, Slovar Ančka, Bučar Marjeta, Omahen Marko, Škoda Karol na Prežganju pri Litiji; Lubsina Anton, Slovenec Viktor, Komatar Vladimir, Vidmar Jož., Gasperin Fr., Urbančič Fr. v Cerkljah ob Krki; Avgust Potušek v Kranju, Mohor Jožef v Tolstem vrhu pri Litiji.

Samo nalogo so prav rešili: Matilda Mulej, Potoke; Jelina Starè, Anton Burkelca v Ljubljani; Kuk Alojzij v Konjicah; Metka Stele v Kamniku; Podkrajšek Božidar, Fr. Valentinčič v Ljubljani; Marija Pogačar in Zofija Bremšak v Komeni; Franja Drev v Šmartnem ob Paki; Minka Klepec, Teršinar Ladislav v Ljubljani; Alojzija Korošec v Semiču; Primožič Marija v Celju; Lilija Melhijor, Novak Martin, Uranjek Peter, Vazzaz Vladko, Žagar Franjo, Orešnik Justa, Ploštajner Pavla, Seršen Justa in Natalija, Uranjek Marija, Ocvirk Julija in Franja, Matežič Marija, Peternel Marija, Papež Matilda in Marija, Štajner Cecilija, Karnovšek Pavla, Goleš Roza, Rojnik Marija, Žgank Marija, Tavčar Marija, Četina Marija, Uršič Ivana, Šimenc Marija, Vajc Marija, Novak Angela, Vod Lucija, Božič Terezija, Žagar Marija, Zorčič Anica, Mastnak Marija, Ježovnik Neža in Pogačar Marija, št. Peter v Savinski dolini; Ulčar Angelica, Nograšek Jera, Bučar Marija, Žagar Polonca, Bučar Ignacij, Skubic Janez, Skulj Pavel, Gale Janez, Gale Alojzij, Jamnik Marija na Prežganju pri Litiji; Milan Lampret v Stopičah, Medved Branko, Petančič Alojzij, Denžič Angela in Olga Ževnik, učenci V. razreda v Pišecah; Kovačič Marija, uč. IV. razr. Vrstovšek Alojzija in Zidarič Terezija, učenki III. razr. v Globokem.

Naročnikom. Cene za papir in tisk so se zadnji čas toliko zvišale, da nam preti gotova in velika izguba pri sedanji naročnini. Zato so listi primorani, ali zvišati naročnino ali skrajšati izdaje. Mi razpošiljamo v tem zvezku 3 številke v nekoliko skrčenem obsegu,

UPRAVNIŠTVO.

»Angelček« stane 2 K 50 v na leto. Izdaja društvo »Pripraviški dom«.
 Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik
 Tomazič. Za upravnništvo: dr. Jožef Demšar, c. kr. profesor v Ljubljani,
 Sv. Petra cesta št. 80. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.